

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এটি-এটি বাণী বহুত মিঠা ফাৰ্ষ্টক্লাছ (অতি উত্তম) হোৱা উচিত, যেনেকৈ পিতা দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা, তেনেকৈ পিতাৰ সমান সকলোকে সুখ দিয়া"

প্ৰশ্ন: লৌকিক মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ক জ্ঞান দিয়াৰ যুক্তি কি?

উত্তৰ: যদি কোনো মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি আছে তেন্তে তেওঁলোকৰ লগত বহুত নম্ৰতাৰে, প্ৰেমভাৱেৰে, হৰ্ষিত মুখেৰে কথা পাতিব লাগে। বুজাব লাগে যে এয়া সেইখনেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। পিতাই বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত্ৰ ৰচিছে। মই আপোনালোক সত্য কথা কওঁ যে ভক্তি আদিতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিলোঁ, এতিয়া জ্ঞান আৰম্ভ হৈছে। যেতিয়া সুবিধা পোৱা তেতিয়া বহুত যুক্তিৰে কথা পাত। কুটুম্ব পৰিয়ালত বহুত স্নেহেৰে চলা। কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিবা।

গীত: আঁথিৰ ৱহ দিন আয়া আজ.....(অৱশেষত সেই দিনটি আজি আহিল...)

ওঁম শান্তি। যেতিয়া কোনো গীত বাজে তেতিয়া সন্তানসকলে নিজৰ অন্তৰত তাৰ অৰ্থ উলিয়াব লাগে। ছেকেণ্ডত উলিয়াব পৰা যায়। এয়া বেহদৰ ডাৰমাৰ বৃহৎ ঘড়ী নহয় জানো। ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যই আহানো কৰে। যেনেকৈ ক'ৰ্টত কে'চ (কাছাৰীত গোচৰ) হ'লে তেতিয়া কয় যে কেতিয়ানো বিচাৰ হ'ব, কেতিয়ানো মাতিব, যাতে মোৰ কেচতো (গোচৰ) শেষ হয়। গতিকে সন্তানসকলৰো গোচৰ আছে, কোনটো গোচৰ? ৰাৱণে তোমালোকক বহুত দুখী কৰিলে। তোমালোকৰ গোচৰ দাখিল হৈছে ডাঙৰ ক'ৰ্টত। মনুষ্যই আহান কৰি থাকে-বাবা আহ। আহি আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। এদিনটো শুনানি নিশ্চয় হয়। পিতাই শুনেও, ডাৰমা অনুসাৰে আহেও একেবাৰে সঠিক সময়ত। তাত এক ছেকেণ্ডৰো পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে। বেহদৰ ঘড়ী কিমান একুৰেট (সঠিককৈ) চলে। ইয়াত তোমালোকৰ এই সৰু ঘড়ীবোৰো একুৰেট নচলে। যন্ত্ৰৰ সকলো কৰ্ম একুৰেট (সঠিক) হোৱা উচিত। ঘড়ীও একুৰেট হ'ব লাগে। পিতাতো বহুত একুৰেট। শুনানি একেবাৰে একুৰেট হয়। কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগমত একুৰেট সময়ত আহে। গতিকে সন্তানসকলৰ এতিয়া শুনানি হৈছে, বাবাৰ আগমন হৈছে। এতিয়া তোমালোকে সকলোকে বুজোৱা। আগতে তোমালোকেও বুজি পোৱা নাছিল যে দুখ কোনে দিয়ে? এতিয়া পিতাই বুজাইছে যে ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। তোমালোক সন্তানসকলে গম পাই গ'লা- বাবা কল্প-কল্প সংগমযুগত আহে। এয়া হৈছে বেহদৰ ৰাতি। শিৱবাবা বেহদৰ ৰাতিহে আহে, কৃষ্ণৰ কথা নাই, যেতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰত অস্ত্ৰাণ নিদ্রাত শুই থাকে তেতিয়া জ্ঞান সূৰ্য পিতা আহে, সন্তানসকলক দিনলৈ লৈ যাবলৈ। তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে। পিতাই হৈছে পতিত-পাৱন। তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়াইতো শুনানি হ'ব। এতিয়া তোমালোকৰ শুনানি হৈছে। পিতাই কয় - মই আহিছোঁ পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ। পাৱন হোৱাৰ তোমালোকক কিমান সহজ উপায় শুনোঁ। আজিকালি চোৱা চাইন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) কিমান জোৰ। এটমিক (পাৰমানৱিক) বোমা আদিৰ কিমান জোৰেৰে শব্দ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে চাইলেন্সৰ (শান্তি, মৌনতাৰ) বলৰ দ্বাৰা এই চাইন্সৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। চাইলেন্সক যোগ বুলিও কোৱা হয়। আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে- বাবা আপুনি আহিলে আমি শান্তিধামত গৈ নিবাস কৰিম। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে এই যোগবলৰ দ্বাৰা, চাইলেন্সৰ বলৰ দ্বাৰা চাইন্সৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। শান্তিৰ বল প্ৰাপ্ত কৰা। চাইন্সৰ দ্বাৰাই এই গোটেইখন বিনাশ হ'ব। চাইলেন্সৰ দ্বাৰাই তোমালোক সন্তানসকল বিজয়ী হোৱা। বাহুবলীসকলে কেতিয়াও বিশ্বৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব নোৱাৰে। এই পইন্টবোৰো তোমালোকে প্ৰদৰ্শনীত লিখিব লাগে।

দিল্লীটো বহুত সেৱা হ'ব পাৰে কিয়নো দিল্লী হৈছে সকলোৰে কেপিটেল (ৰাজধানী)। তোমালোকৰো দিল্লীয়েই কেপিটেল (ৰাজধানী) হ'ব। দিল্লীকেই পৰিস্থান বুলি কোৱা হয়। পাণ্ডৱসকলৰ দুৰ্গতো নাই। দুৰ্গ তেতিয়াই বন্ধা হয় যেতিয়া শত্ৰুৱে আক্ৰমণ কৰে। তোমালোকৰতো দুৰ্গ আদিৰ দৰকাৰ নাথাকে। তোমালোকে জানা আমি চাইলেন্সৰ বলেৰে নিজৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছোঁ, তেওঁলোকৰ হৈছে আৰ্টিফিচিয়েল চাইলেন্স (কৃত্ৰিম মৌনতা)। তোমালোকৰ হৈছে ৰিয়েল চাইলেন্স (প্ৰকৃত মৌনতা)। জ্ঞানৰ বল, শান্তিৰ বল বুলি কোৱা হয়। ন'লেজ (জ্ঞান) হৈছে অধ্যয়ন। অধ্যয়নৰ দ্বাৰাই বল পোৱা যায়। পুলিচ চুপাৰইণ্টেণ্ডেণ্ট (অধীক্ষক) হয়, কিমান বল থাকে। সেই সকলোবোৰ হৈছে দুখদায়ী পাৰ্থিৱ কথা। তোমালোকৰ সকলো কথা হৈছে ৰুহানী (আত্মিক)। তোমালোকৰ মুখৰ পৰা যি কথাই উচ্চাৰিত হয় সেই এটি-এটি কথা এনেকুৱা ফাৰ্ষ্টক্লাছ হ'ব লাগে যাতে শুনোঁতাজন আনন্দিত হৈ যায়। যেনেকৈ পিতা দুখহৰ্তা সুখকৰ্তা, তেনেকৈ তোমালোক

সন্তানসকলেও সকলোকে সুখ দিব লাগে। কুটুম্ব পৰিয়ালৰো যাতে দুখ আদি নহয়। নিয়ম অনুসাৰে সকলোৰে লগত চলিব লাগে। জ্যেষ্ঠসকলৰ লগত বহুত স্নেহেৰে চলিব লাগে। মুখেৰে এনেকুৱা ফাৰ্ষ্টক্লাছ (অতি উত্তম) কথা উচ্চাৰিত হ'ব লাগে যাতে সকলো আনন্দিত হৈ যায়। কোৱা, শিৱবাবাই কয় - মনমনান্তৰ (মনে মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা)। উচ্চতকৈও উচ্চ মই হওঁ। মোক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বহুত স্নেহেৰে কথা পাতিব লাগে। ধৰি লোৱা যদি কোনো জেষ্ঠ ভাতৃ হয় তেতিয়া ক'বা ককাইদেও শিৱবাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবা যাক ৰুদ্ৰ বুলিও কোৱা হয়, তেৱেঁই জ্ঞান যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে। “কৃষ্ণ জ্ঞান যন্ত্ৰ” বুলি শুনা নাযায়। “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ” বুলি কোৱা হয় যেতিয়া ৰুদ্ৰ শিৱবাবাই এই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিলে। ৰাজত্ব প্ৰাপ্তি কৰিবৰ বাবে জ্ঞান আৰু যোগ শিকাই আছে। পিতাই কয়- ভগৱানুৱাচ মামেকম স্মৰণ কৰা (ভগৱানে কয় মনে মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা) কিয়নো এতিয়া হৈছে সকলোৰে অন্তিম ক্ষণ, বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। সকলোৱেই উত্ততি যাব লাগিব। মৃত্যুৰ সময়ত মনুষ্যক এনেকৈ নকয় জানো - ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰা। ইয়াত ঈশ্বৰে স্বয়ং কয় মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে, ইয়াৰ পৰা কোনেও বাচি যাব নোৱাৰে। অন্তিমত পিতা আহি কয়হি যে সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব, ইয়াকেই যোগৰ (স্মৃতিৰ) অগ্নি বুলি কোৱা হয়। পিতাই গেৰাণ্টি (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিয়ে যে ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ পাপ দক্ষ হ'ব। বিকৰ্ম বিনাশ হোৱাৰ, পাৱন হোৱাৰ আৰু কোনো উপায় নাই। শিৱত পাপৰ বোজা বাঢ়ি বাঢ়ি, খাদ পৰি পৰি সোণ ৭ কেৰেটৰ হৈ গ'ল। ৭ কেৰেটৰ পাছত কৃত্ৰিম সোণ (অন্য ধাতু মিহলি) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পুনৰ ২৪ কেৰেট কেনেকৈ হ'ব, আত্মা পিয়'ৰ (পবিত্ৰ) কেনেকৈ হ'ব? পিয়'ৰ (পবিত্ৰ) আত্মাই গহনাও (শৰীৰ) পিয়'ৰ (পবিত্ৰ) পাব। কোনোবা মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি আছে যদি তেওঁলোকৰ লগত বহুত নম্ৰতাৰে, প্ৰেম ভাবেৰে হাঁহি মুখেৰে কথা পাতিব লাগে। বুজাব লাগে যে এয়াতো সেইখনেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। এয়া ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰও হয়। পিতাৰ দ্বাৰা আমি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ন'লেজ (জ্ঞান) পাই আছোঁ। আৰু ক'তো এই জ্ঞান পাব নোৱাৰে। মই আপোনাক সত্য কথা কওঁ এই ভক্তি আদিতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিলে, এতিয়া জ্ঞান আৰম্ভ হৈছে। ভক্তি হৈছে ৰাতি, জ্ঞান হৈছে দিন। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে। এনেকুৱা যুক্তিৰে কথা পাতিব লাগে। যেতিয়া সুযোগ পোৱা, যেতিয়া কাঁড় মাৰিব লগা হয় তেতিয়া সময় আৰু সুবিধা লক্ষ্য কৰা হয়। জ্ঞান দিয়াৰো বহুত যুক্তি লাগে। পিতাই যুক্তিতো সকলোৰে কাৰণে শুনাই থাকে। পবিত্ৰতাতো বহুত ভাল, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আমাৰ জেষ্ঠ পূজ্য নহয় জানো। পূজ্য পাৱন পুনৰ পূজাৰী পতিত হৈ গ'ল। পতিতসকলে বহি পাৱন সকলৰ পূজা কৰে - এয়াতো শোভা নাপায়। কিছুমানতো পতিতৰ ওচৰৰ পৰা দূৰলৈ আঁতৰি যায়। বল্লভাচাৰীয়ে কেতিয়াও ভৰি চুবলৈ নিদিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে এওঁলোকতো ছিঃ-ছিঃ মনুষ্য। মন্দিৰতো সদায় ব্ৰাহ্মণসকলৰহে মূৰ্তি স্পৰ্শ কৰাৰ অনুমতি থাকে। শূদ্ৰ মনুষ্যই ভিতৰলৈ গৈ স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। তাত ব্ৰাহ্মণলোকসকলেহে মূৰ্তিবোৰৰ স্নান আদি কৰায়, আন কাকো যাবলৈ নিদিয়ে। পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। এতিয়া সেইসকলতো হৈছে কোষ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ, তোমালোক হৈছা মুখ বংশাৱলী সঁচা ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকে সেই ব্ৰাহ্মণসকলক ভালদৰে বুজাব পাৰা যে ব্ৰাহ্মণ দুই প্ৰকাৰৰ থাকে-এক হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী, আনবিধ হৈছে কোষ বংশাৱলী। ব্ৰাহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ টিকনি। যন্ত্ৰৰ ৰচনা কৰিলেও ব্ৰাহ্মণসকলক চম্ভালিবলৈ দায়িত্ব দিয়া হয়। এয়া আকৌ হৈছে জ্ঞান যন্ত্ৰ। ব্ৰাহ্মণসকলে জ্ঞান পায় যি পুনৰ দেৱতা হয়গৈ। বৰ্ণৰ বিষয়েও বুজোৱা হৈছে। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান হ'ব তেওঁলোকৰ সেৱাৰ চখ সদায় থাকিব। ক'ৰবাত প্ৰদৰ্শনী হ'লে লগে-লগে সেৱা কৰিবলৈ দোৰ মাৰিব - মই গৈ এনেকুৱা-এনেকুৱা পইণ্টবোৰ বুজামগৈ। প্ৰদৰ্শনীততো প্ৰজা তৈয়াৰ কৰাৰ বিহংগ মাৰ্গ আছে, নিজেই-নিজেই বহুত আহি যায়। গতিকে বুজাওঁতা জনো ভাল হ'ব লাগে। কোনোবাই যদি পুৰা বুজাব নোৱাৰে তেতিয়া ক'ব যে বি.কে.ৰ কেৱল এয়াই জ্ঞান আছে নেকি! ডিচচাৰ্ভিচ (অহিত) হৈ যায়। গতিকে প্ৰদৰ্শনীত এজন এনেকুৱা কৰ্মঠ ব্যক্তি থাকিব লাগে যিয়ে বুজাওঁতা গাইড সকলক চায় থাকিব। কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি আহিলে তেতিয়া ভালকৈ বুজাব পৰা এজনক তেওঁক বুজাবলৈ দিব লাগে। কমকৈ বুজোৱা জনক আঁতৰাই দিব লাগে। চুপাভাইজ (নিৰীক্ষণ) কৰিবলৈ ভাল এজন থাকিব লাগে। তোমালোকেতো মহাত্মাসকলকো নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। তোমালোকে কেৱল কোৱা যে বাবাই এনেকৈ কয়, তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তেৱেঁই ৰচয়িতা পিতা হয়। বাকী সকলোবোৰ হৈছে তেওঁৰ ৰচনা। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যাব, ভাতৃয়ে ভাতৃক কেনেকৈ উত্তৰাধিকাৰ দিব! কোনেও সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব নোৱাৰে। উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে পিতাই। সকলোৰে সংগতি কৰাওঁতা হৈছে এজনেই পিতা, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই নিজে আহি গ'ল্ডেন এ'জড (স্বৰ্ণম যুগ) স্থাপন কৰে। ব্ৰাহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰে। শিৱ জয়ন্তী পালনো কৰে, কিন্তু তেওঁ কি কৰে, সেয়া সকলো মনুষ্যই পাহৰি গ'ল। শিৱবাবাহে আহি ৰাজযোগ শিকাই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। ৫০০০ বছৰৰ আগতে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, লাখ-লাখ বছৰৰতো কথা নাই। তিথি-তাৰিখ সকলো আছে, তাক কোনেও খণ্ডন কৰিব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টি আধা-আধা হোৱা উচিত। তেওঁলোকে সত্যযুগৰ আয়ুস লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে সেয়েহে কোনো হিচাপ হ'ব নোৱাৰে। স্বস্তিকাতো পুৰা ৪ ভাগ আছে। ১২৫০ বছৰ প্ৰতিটো যুগত ভগাই দিয়া হৈছে। হিচাপ কৰা হয়। তেওঁলোকেতো হিচাপ একোৱেই নাজানে সেইকাৰণে কড়ি তুল্য বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই

হীৰা তুল্য কৰি তোলে। সকলো পতিত, ভগৱানক স্মৰণ কৰে। তেওঁলোকক ভগৱান আহি জ্ঞানেৰে ফুলৰ দৰে কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান ৰত্নৰে সজাই থাকে। তাৰ পাছত চোৱা তোমালোক কি হোৱাগৈ, তোমালোকৰ এইম-অঙ্কেষ্ট (লক্ষ-উদ্দেশ্য) কি? ভাৰত কেনেকুৱা মুকুটধাৰী আছিল, সকলো পাহৰি গ'ল। মুছলমান আদিয়েও কিমানবাৰ সোমনাথ মন্দিৰৰ পৰা লুট-পাট কৰি মছজিদ আদিত হীৰা আদি লগালে। এতিয়া তাৰতো কোনো মূল্যও উলিয়াব নোৱাৰে। ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ মণি ৰজাসকলৰ মুকুটত আছিল। কোনোবাতো কোটি টকা মূল্যৰ, কোনোবাতো 5 কোটি মূল্যৰ। আজিকালিতো সকলো ইমিটেছন (নকল) ওলাই গ'ল। এই সৃষ্টিত সকলো হৈছে আৰ্টিফিচিয়েল (কৃত্ৰিম) পাই-পইচাৰ সুখ। বাকী হৈছে দুখ সেইবাবে সন্ধ্যাসীসকলেও কয় কাগ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ সেইবাবে তেওঁলোকে ঘৰ-সংসাৰ এৰে কিন্তু এতিয়াতো তেওঁলোকো তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। চহৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। কিন্তু এতিয়া কাক শুনাৰ, ৰজা-ৰাণীতো নাই। কোনেও নামানিব। ক'ব সকলোৰে নিজা-নিজা মত আছে, যি বিচাৰে তাকে কৰিব পাৰে। সংকল্পৰ সৃষ্টি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই গুপ্ত ৰীতিৰে পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। তোমালোকে কিমান সুখ ভোগ কৰা। অন্য ধৰ্মও পাছলৈ যেতিয়া বুদ্ধি পায় তেতিয়া যুদ্ধ আদি খুট-খাট লাগি থাকে। চাৰি ভাগৰ তিনিভাগ সময়তো সুখত থাকা সেয়েহে পিতাই কয় তোমালোকৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বহুত সুখ দায়ী হয়। মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলোঁ। অন্য ধৰ্ম প্ৰতিস্থাপকে কোনো ৰাজ্য স্থাপন নকৰে। তেওঁলোকে সংগতি নিদিয়। কেৱল নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে। সেয়াও যেতিয়া অন্তিমত তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া পুনৰ পিতা সত্ৰোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ আহিবলগীয়া হয়।

তোমালোকৰ ওচৰলৈ হাজাৰ হাজাৰ মনুষ্য আহে কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। বাবালৈ লিখে অমূকে বহুত ভালকৈ বুজি আছে, বহুত ভাল। বাবাই কয় - একোৱেই বুজা নাই। যদি বুজি পায় যে পিতাৰ আগমন হৈছে, বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি আছে, বচ সেই সময়তে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। তৎক্ষণাত টিকট লৈ ইয়ালৈ দৌৰিব। কিন্তু পিতাক লগ কৰিবলৈ ব্ৰাহ্মণীৰ চিঠিতো নিশ্চয় আনিব লাগিব। পিতাক চিনি পালে তেতিয়া লগ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰিব, একেবাৰে নিচা বাঢ়ি যাব। যাৰ নিচা বাঢ়ি থাকে তেওঁলোক অন্তৰেৰে বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ৰ ফালে ঘূৰি নুফুৰিব। কিন্তু বহুতৰে ঘূৰি ফুৰে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ হ'ব লাগে আৰু পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। হওতে বহুত সহজ। যিমান পাৰা সিমান পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। যেনেদৰে অফিচৰ পৰা ছুটি লয়, তেনেকৈ ধান্দাৰ পৰা ছুটি পালে এদিন-দুদিন স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহি যোৱা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহিবলৈ গোটেই দিন পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ ব্ৰত ৰাখা। কিমান জমা হৈ যাব। বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই সত্ৰোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। গোটেই দিন পুৰা যোগতো কাৰো লাগিবও নোৱাৰে। মায়াই বিঘ্ন নিশ্চয় আনে তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰি-কৰি বিজয়ী হৈ যাব। বচ, আজি গোটেই দিন বাগিচাত বহি পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। খাওঁতেও বচ পিতাৰ স্মৃতিত বহি যাওঁ। এয়া হৈছে পৰিশ্ৰম। আমি পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে, আনকো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। বেজতো বহুত ভাল সামগ্ৰী। ৰাস্তাত নিজৰ মাজতো কথা পাতি থাকিলে বহুতে আহি শুনিব। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, বচ মেচে'জ (বাৰ্তা) পাই গ'ল গতিকে মই দ্বায়িত্বৰ পৰা পৰা মুক্ত হৈ গলোঁ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) আদিৰ পৰা যেতিয়া ছুটি পোৱা তেতিয়া স্মৃতিত থকাৰ ব্ৰত ল'ব লাগে। মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ স্মৃতিত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

(2) বহুত নম্ৰতা আৰু প্ৰেম ভাৱেৰে হাঁহি মুখেৰে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ সেৱা কৰিব লাগে। বুদ্ধি তেওঁলোকৰ ফালে নি দিগব্ৰান্ত কৰিব নালাগে। মৰমেৰে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে।

বৰদান:

লৌকিকক অলৌকিকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি সকলো দুৰ্বলতাৰ পৰা মুক্ত হওঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা যিসকল মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান ন'লেজফুল (জ্ঞানসম্পন্ন) আত্মা হয় তেওঁলোক কেতিয়াও কোনো দুৰ্বলতা বা সমস্যাৰ বশীভূত নহয় কাৰণ তেওঁলোকে অমৃতবেলাৰ পৰা যি দেখে, শুনে, ভাবে অথবা কৰ্ম কৰে তাক লৌকিকৰ পৰা অলৌকিকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। কোনো লৌকিক কাম-কাজ নিমিত্ত মাত্ৰ কৰিও অলৌকিক কাৰ্য সদায় স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া কোনো ধৰণৰ মায়াবী বিকাৰৰ বশীভূত ব্যক্তিৰ সম্পৰ্কত

আহি নিজে বশীভূত নহ'ব। তমোগুণী ভাইব্ৰেচন (প্ৰকম্পন)তো সদায় পদুম ফুলৰ দৰে হৈ থাকিব।
লৌকিকৰ বোকাত থাকিও তাৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকিব।

স্লোগান: সকলোকে সন্তুষ্ট কৰা তেতিয়া পুৰুষাৰ্থত স্বতঃ হাই জাম্প লাগি যাব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

অমৃতবেলা উঠাৰ পৰা প্ৰতিটো কৰ্ম, প্ৰতিটো সংকল্প আৰু প্ৰতিটো বাণীত ৰেণুলাৰ (নিয়মীয়া) হোৱা। এটাও এনেকুৱা কথা যাতে উচ্চাৰিত নহয় যিটো ব্যৰ্থ হয়। যেনেকৈ ডাঙৰ ব্যক্তিসকলৰ কোৱা শব্দ সমূহ ফিক্স হয় তেনেকৈ তোমালোকে বাণী ফিক্স হ'ব লাগে। এক্সট্ৰা (অতিৰিক্ত) ক'ব নালাগে।